

QUÈ
FER
PER A

serveis públics, fiscalitat, banca

LLUITAR
CONTRA

refundar el capitalisme?, mobilització

L'ATUR
L'ATUR

QUÈ FER PER A LLUITAR CONTRA L'ATUR?

Mes a mes, setmana darrera setmana, les previsions dels governs són pitjors. Hi ha un acord general que estem en la més greu crisi econòmica des de 1929. Va començar amb els bancs, però després de la banca estan seguint la construcció, l'automoció, els electrodomèstics, el turisme, els serveis... No hi ha cap sector que no estigui tocat per la crisi. **És una crisi del conjunt del sistema capitalista.**

Cada dia hi ha milers d'acomiadaments. Tancament d'empreses petites o mitjanes. Constructores i immobiliàries que fan fallida. Grans empreses de l'automòbil o auxiliars o d'electrònica que demanen ERO i suspenen els contractes durant mesos. Moltes altres que han començat els acomiadaments purs i durs, definitius. O deslocalitzacions de fàbriques cap a altres països on la mà d'obra és més barata. A l'estat espanyol hem arribat ja als **tres milions i mig de desocupats.**

És possible plantar cara a la crisi o és inevitable? Què fer

davant l'atur que creix? Hi ha mesures que puguin frenar aquesta destrucció d'ocupació?

PER ON COMENÇAR?

Cal **començar per la gent treballadora**, no per cap altre lloc. El treballador o treballadora que és acomiadat o afectat per un ERE i acudeix a l'Oficina de Treball només es planteja quant li quedarà per a passar cada mes i per quant de temps. Però sumats un a un en cada cua de l'OTG, en cada barri, en cada ciutat, en cada territori, són centenars de milers les persones que ja han ingressat a les files de l'atur i, abans que acabi aquest any, sobrepassaran els 4 milions.

Però mentre el govern central aprova mobilitzar enormes sumes de diners per als banquers i ajudes per a les multinacionals de l'automòbil, **la Generalitat i el govern central signen ERO de les grans empreses i, en cascada, de totes les empre-**

ses auxiliars. Fins a quan s'acceptaran els acomiadaments i els ERO? On està la defensa "dels més febles" que prometia Montilla? I que no se'ns digui, com diu la consellera de Treball Mar Serna, que "més del 90% d'ERO s'aproven amb l'acord dels sindicats" per que això només indica la intolerable pressió que reben els comitès i els sindicats, constantment sota amenaces i xantatges dels patrons i de la Generalitat!

Diners públics per als banquers. Per a les multinacionals. I per als treballadors i treballadores què? Pressions per

a que acceptin els acomiadaments i unes engrunes: la prestació d'atur, el subsidi per a caps de família, els 400 - de devolució de l'IRPF i la creació d'ocupació (indirecte) per a obres públiques que seran contractades a l'empresa privada. I poca cosa més. El salari mínim, de 650 €, segueix sent dels més baixos d'Europa. Com poden sobreviure les famílies si un, dos o tots els membres productius es troben aturats o en ocupacions precàries o amb salaris-escombraries? Permetre aquesta situació ajuda al consum, a relançar l'economia... o prepara encara més atur i misèria per a la gent obrera?

Zapatero ha posat a disposició de la banca 50.000 milions d'euros (dels quals han usat només una part) i 200.000 milions més en avals. En canvi per a crear ocupació pública ha destinat només 15.000 milions d'euros. I això en un país on la despesa pública social no arriba al 68% del terme mitjà de la UE-15. **Mesures d'urgència per als banquers, però a pas de tortuga per a les capes socials més desprotegides.** La majoria de treballadors i treballadores, de joves, d'immigrants que han perdut el lloc de treball **no poden esperar!**

És hora de prendre **mesures fortes** per retallar la sagnia de l'atur, mesures que obliguin l'economia a anar en el sentit de que **la crisi la paguin els qui l'han creat**, els que **durant anys s'han estat embutxacant milionaris beneficis** a costa dels baixos salaris:

> **Prohibició d'acomiadaments a totes les empreses que van obtenir beneficis en els últims anys: que no se'ls accepti cap ERO**

> **Si alguna empresa pretén acomiadar o deslocalitzar que sigui nacionalitzada, amb administradors de l'estat o del govern autònom i amb control dels sindicats**

> **Ilei de 35 hores de treball setmanal. Repartiment del treball entre tots els braços disponibles**

> **salari mínim de 1.000 euros per a augmentar el poder adquisitiu de les famílies. No a l'argument -escombraria de baixar el salari per a superar la crisi**

SERVEIS PÚBLICS DE QUALITAT

Després de trenta o quaranta anys de neoliberalisme els serveis públics s'han ressentit profundament. Els problemes de l'ensenyament, l'anomenat "fracàs escolar", el deteriorament de la sanitat i les llistes d'espera, els embussos i els problemes de mobilitat... per posar només alguns exemples, il·lus-

tren el dèficit del servei públic. I això ve de la falta d'inversió pública.

Espanya és el país que té la despesa pública més baixa de la UE-15. També és un dels més desiguals.

Zapatero ha reduït un 30% la creació d'ocupació pública. Espanya és el país que té un percentatge menor de la població activa empleada en els serveis públics de l'estat del benestar (sanitat, educació, serveis socials, escoles d'infància i serveis domiciliaris): un 9% comparat amb el 15% de terme mitjà a la UE-15 i el 25% a Suècia. Però, en lloc d'aprofitar la crisi per a donar un gir, es continuen les pitjors polítiques neoliberals heretades del PP o de l'època dels pactes de Felipe González amb la CIU de Pujol: més privatitzacions de l'empresa pública o dintre de l'administració, precarietat laboral, dobles escales salarials. I cada vegada s'introdueixen més conceptes de "liberalització" en tots els serveis públics perquè **siguin un negoci i no un dret** de la població treballadora i de la ciutadania.

Cal acabar amb aquestes polítiques neoliberals, amb les privatitzacions i destrucció d'ocupació pública. La mesura del govern de donar 8.000 milions d'euros a l'obra pública per als ajuntaments és positiva però completament insuficient. Això no ataca el mal de fons. És hora de posar-se al dia, de donar un salt i preparar al país per a una major qualitat de vida, d'ocupació, d'ensenyament, d'investigació. **La crisi és una ocasió d'or per a donar un salt cap a la mitjana europea en serveis públics** que gaudeixen els ciutadans dels estats que millor funcionen i **donar un pas**

endavant per superar l'endarreriment històric de l'estat espanyol!

> **sanitat, ensenyament i investigació públiques i de qualitat**

> **ferrocarril de viatgers i de mercaderies públic i de qualitat. Inversió en Rodalies i en Mitjana distància, abans que en el TGV. Traspàs immediat de les Rodalies amb una inversió de l'estat similar com a mínim com a la ciutat que té el transport més desenvolupat: Madrid**

> **dret universal a les telecomunicacions i a les noves tecnologies**

> **inversió en xarxes elèctriques i d'energia públiques, amb personal públic, per a evitar els desastres i els fraus. Control públic de les xarxes privades**

> **xarxa de residències geriàtriques i servei social públic per a les persones més grans. Diners per a la Llei de dependència ja!**

> **I a tot arreu: ocupació directa a l'empresa pública. Prou de privatitzacions i "externalitzacions"!**

CANVIEM LA FISCALITAT: QUE PAGUIN ELS MÉS RICS

D'on poden sortir els diners per a aquesta lluita radical contra l'atur? Dels impostos que s'evadeixen. Dels superbeneficis de la banca que es podrien retallar. De baixar els salaris milionaris dels executius d'empreses a les quals ajuda l'Estat... **d'estrènyer el cinturó als qui veritable-**

ment tenen i viuen en l'abundància.

Espanya és el paradís europeu de la classe empresarial menys innovadora. **On s'evadeixen i s'eliminen més impostos.** Es calcula el frau fiscal a Espanya en un 20%. Corregir aquest frau representaria 88.617 milions d'euros. I què fa el govern central o la Generalitat? Ajudar a que els rics baixin els seus impostos perquè guanyin més. Un exemple que il·lustra que Zapatero no treballa en el sentit de redistribuir la renda ha sigut **l'eliminació de l'impost sobre el patrimoni** que requeia en el segment més ric de la població. L'any 2005 per a aquest concepte l'Estat van recaptar 1.440 milions d'euros.

Es regategen els diners als Ajuntaments i a les Comunitats autònomes, a les administracions més properes a la ciutadania, les quals han de prestar multitud de serveis socials, **però es manté als més rics en els seus privilegis.** El 10% més ric ingressa un 214% del nivell del terme mitjà de renda familiar, el major percentatge de la UE-15 i de l'OCDE després d'USA. De nou **a la cua d'Europa.** Cal adoptar **ara** mesures redistributives perquè, en cas contrari, els que comencen ja a pagar els plats trencats de la crisi, dels diners prestats als banquers i multinacionals, són les capes econòmiques més febles:

> proud'acceptar el frau empresarial, dels especuladors, dels rics: recaptar els 88.000 milions evadits

- > impostos progressius segons la renda i el patrimoni: augment del 20% a la població més rica**
- > fora costoses missions militars com Afganistà, Liban o Kosovo. Congelació de pressupostos per a l'exèrcit, la Corona i les Corts**
- > traspàs d'aquests diners per a les competències de les comunitats autònomes i els ajuntaments**

QUÈ FER AMB LA BANCA?

Tot i la pluja multimilionària que el govern a posat a disposició dels bancs i les caixes per a que puguin avalar i prestar diners a empreses i consumidors, aquests han continuat sense veure ni un euro. No és hora de donar la volta a aquesta situació? Els sindicats estan plantejant que és necessari revisar l'estratègia del govern. En efecte, **no ha de garantir l'Estat un sistema de préstecs com un servei públic ineludible per a l'economia,** un servei que la banca privada es nega o és incapaç de realitzar malgrat tanta ajuda pública?

Fins ara, a diferència d'altres països, l'Estat espanyol no ha entrat a controlar la gestió de cap banc ja que "no ha nacionalitzat". No obstant això s'escolten ja les remors d'una tempesta financera que arribarà a afectar seriosament a alguns bancs i caixes. El pitjor és que, a part de reunions de cortesia de Zapatero amb l'elit financera, **es nega a controlar democràtica-**

ment (per això va ser triat president!) el sector que més diners guanya. Els Botín, Gonzalo o Fainé es consideren intocables: no solament **deixen a l'estacada milers de petits empresaris i arrossegueu a milions de persones a l'atur,** sinó que presumeixen dels beneficis que obtenen. Menys reunions i **més mesures** de control de l'estat:

- > entrar en els consells d'administració dels bancs que s'acullin als préstecs i avals del govern o de l'ICO i controlar que els diners arribin als seus destinataris**
- > que no es reparteixin beneficis entre els grans accionistes dels bancs i de les empreses que ajuda l'Estat mentre es mantingui aquesta crisi**
- > topall màxim al salari dels banquers executius**
- > taxa als capitals especulatiu (taxa Tobin) i perseguir mundialment fins a tancar els anomenats paradisos fiscals**
- > i, si tot això no funciona, nacionalitzar el conjunt de la banca a fi de tenir un sistema sòlid i transparent sota control democràtic dels partits parlamentaris i dels sindicats de classe de la de banca**

MESURES A ESCALA EUROPEA

Davant aquesta crisi que afecta el món i Europa sencera **cal prendre iniciatives europees.** Res es resoldrà en un sol país, aïllat de la

resta. De totes les receptes que els capitalistes ens intenten colar per a confondre'ns i dividir-nos la pitjor és aquella que assenyala la immigració o els països econòmicament endarrerits com l'enemic. **Els mateixos que s'han aprofitat de les persones immigrades i els seus baixos salaris, de la seva falta de papers o de drets, ara són els primers que clamen que són "una càrrega"** i que caldria tornar a tancar el mercat en el marc nacional.

Però, si la globalització capitalista està mostrant els límits del capitalisme, el procés de relació internacional, d'intercanvi productiu, humà i cultural no farà en canvi marxa enrere. Nació, raça o religió ni expliquen ni ens salven de la crisi. Berlusconi i Sarkozy han començat a Itàlia i a França a inocular l'odi vers l'immigració per a dividir-nos. **Ara la UE torna cap al populisme nacionalista xenòfob per a enfrontar-nos els uns amb els altres. Frenem el racisme!** Necessitem unir-nos per sobre de tot això. Només **donant respostes que ajudin a tothom** podrem combatre l'atur eficaçment.

Tota la classe obrera i les capes populars, els nostres sindicats i els partits d'esquerra, ecologistes necessitem donar un gir a través de la **mobilització i la lluita per mesures comunes.** En el passat ja va haver experiències, com les Marxes europees contra l'atur o com la lluita per les 35 hores, que van donar alguns resultats parcials en dos dels països pilars d'Europa: França i Alemanya. Gairebé sempre que hi

ha hagut una resistència, una lluita de la classe treballadora, dels petits agricultors, de la gent que estudia, s'ha frenat algun dels pitjors plans del capitalisme depredador: el No a la Constitució europea, el fre a la directiva Bolkenstein o el rebuig a la directiva que hagués permès treballar 65 hores a la setmana. Cal aixecar la vista i mirar més enllà de la nostra empresa, localitat, nació: com més general, més estats, més cultures i més categories abasti l'acció, més èxit podrem obtenir.

És hora d'inscriure en la bandera dels objectius algunes reivindicacions que uneixin a la gent treballadora de tota Europa, començant pels països més pròxims a aconseguir-les, però que marquin també el camí als altres. **És així com Europa pot deixar de ser un terreny del neoliberalisme, del "dúmping social", de les deslocalitzacions, de la falta d'unitat en drets sindicals i socials i passar a ser una regió realment avançada.**

Ens unim a la idea del moviment antiglobalització: "una altra Europa és possible":

> **salari mínim europeu. Que permeti viure dignament a les famílies treballadores en qualsevol país i eviti la competència deslleial d'un "mercat de treball" desregulat**

> **directiva europea de 35 hores setmanals**

> **xarxa de serveis públics i socials comuns i intercanviables per a tots els ciutadans que viuen a Europa (sanitat, educació, jubi-**

lació, atur, assistencials)

> **dret de ciutadania a les persones immigrades: a votar i a ser escollit/da com representant**

REFUNDAR EL CAPITALISME O TRANSITAR CAP A UN NOU SISTEMA?

Alguns governs capitalistes, especialment el de Sarkozy, han plantejat que la resposta a aquesta crisi és la refundació del sistema capitalista, un nou acord global dels capitalistes dels grans països semblant al de Bretton Woods després de la segona guerra mundial. Obama intenta aplicar ja aquesta "refundació" amb receptes de l'extint economista Keynes, amb un cert control estatal i el manteniment dels serveis indispensables, per a tractar de ressuscitar una situació semblant a la de l'època de la postguerra mundial. Però l'Estat "del benestar" ja no existeix ni existirà. El predomini del capital financer sobre el productiu continuarà. Els estats capitalistes són incapaços de prendre acords doncs, començant per Europa, cadascú busca el seu propi camí a costa dels altres. I tots segueixen la mateixa orientació general que abans: baixar els salaris, retallar drets, privatitzar serveis, treballar més hores i més anys...per a competir i que els capitalistes recuperin els seus beneficis. D'aquí a una nova crisi de sobreproducció i l'esclat de noves bombolles financeres només és qüestió de temps.

El capitalisme ha demostrat ja en totes i cadascuna de les seves crisis al llarg de dos-cents anys, que **la seva única fi és el benefici privat.**

Retornar la confiança, els diners i el poder perdut per aquesta crisi al mateix sistema i als mateixos actors és preparar una nova i major crisi mundial. El que aquesta crisi ha posat de manifest és que **hi ha sobreproducció de mercaderies.** És una crisi cíclica: per a donar sortida a tot el que la societat produeix la gent treballadora normal i corrent hauria de tenir un nivell i una seguretat d'ingressos que el sistema ni pot ni li interessa que tingui. I la gent no pot tenir habitatge, no pot tenir electrodomèstics o, pitjor encara, 6

milions de nens continuen morint de fam a l'any. És un sistema que devora i malgasta vides humanes.

D'altra banda tot el món, inclosos els capitalistes i el mateix president dels Estats Units (després de Bush), reconeix que el grau de depredació de la naturalesa per la manera de producció capitalista no pot seguir així. Però acceptaran les petrolieres, els fabricants d'automòbils, els que fabriquen aparells que malbaraten energia sense investigació, canviar aquesta manera de producció? seran respectuosos amb la naturalesa i l'ésser humà? **Per si mateixos no.** Necessiten **lleis coercitives**, com la que va obligar que els nens anessin a escola, com la que va fixar les 8

hores de treball al dia, com la que va imposar un salari mínim. Necessiten la intervenció de l'Estat. **L'Estat ha d'intervenir en l'economia, però a més els sindicats han de ser l'ull vigilant dels treballadors i els partits han de controlar en nom dels ciutadans.**

Del que es tracta doncs és de **començar a prendre mesures que vagin cap a un altre sistema, on el benefici del conjunt de la societat estigui per sobre del benefici privat**, per sobre del benefici d'uns pocs centenars o milers de privilegiats.

Estem patint l'agonia del neoliberalisme dels últims anys. És necessari **obrir un nou camí on el paper de l'economia, la riquesa que creen milions, estigui al servei de la població. On l'Estat i el govern deixin d'estar al servei de la**

minoria de poderosos i compleixin una funció de veritables administradors dels interessos de la majoria. Cal, en definitiva, **donar passos cap al socialisme**, no tractar inútilment d'allargar la vida d'un decadent sistema capitalista depredador de les persones i la natura.

LA PRESSIÓ I LA MOBILITZACIÓ

Si ens veiem un a un, com treballador o treballadora, fent sols la cua a l'OTG, sols a casa, en el barri... no fem més que lamentar la nostra mala sort. Però no sortim d'aquí.

Tenim sindicats. Podem afiliar-nos. Tenim un govern tripartit d'esquerres, no? **Partits, homes i dones al Parlament, als Ajuntament, a totes les institucions.** Els hem triat

per a que **defensin els interessos de la gent treballadora. Cal utilitzar-los i fer que compleixin el seu paper!** Si no volem que la crisi la paguem els de baix, la gent treballadora, que no l'hem creat, caldrà que ens mobilitzem i empenyem els nostres sindicats per a que organitzin respostes col·lectives. Com es va aconseguir parcialment a Nissan fa tres mesos i com haurem de tornar a fer arreu per a que no acabin acomiadant. Mobilitzem-nos perquè els polítics, començant pels d'esquerra, deixin de fer polítiques a favor del capital i del neoliberalisme. **Caldrà pressionar per a frenar en sec la sagnia de l'atur. Govern tripartit: prou de signar ERO sense més!**

És el moment per a unir files. Per a deixar de costat coses secundàries o personals. Per a dedicar esforços a convèncer a la gent que **cal anar preparant una gran mobilització, més gran que les de cada empresa en crisi, més gran que la de contra la guerra, més gran que les de sector.** En altres moments aquest tipus de crisi els capitalistes i els seus governs les resolien **amb una guerra:** massiva destrucció d'éssers humans i de mitjans de producció i...volta a començar. Si no volem que la nostra situació com a classe, de les nostres famílies, dels nostres conciutadans, es deteriori molt més i que arribem a extrems desesperats, **hem d'exigir mesures generals, mesures de govern contra els que han provocat la crisi i a favor de la classe treballadora.** Per això hem de fer-nos escoltar!

Comencem a **unir-nos en l'acció.** França va començar a la fi de gener! Altres països seguiran. A Catalunya i a l'Estat espanyol també: hem de ser **milions** exigint les mateixes o semblants mesures:

> coordinem les lluites per localitats, àrees i regions. Tots units, comitès, sindicats, ajuntaments, associacions de veïns, amb un mateix objectiu: no més acomiadaments

> vagues sectorials si la Generalitat segueix acceptant ERO

> tots junts, en un mateix dia, manifestem-nos, parem les fàbriques, les empreses, el transport, les comunicacions i mostrem la força de la classe obrera mobilitzada: a una situació excepcional fan falta aquestes mesures excepcionals que tallin la sagnia de l'atur i la misèria de les famílies treballadores.

El Partit Obrer Revolucionari (POR) és una organització de militants revolucionaris de la classe treballadora. Com qualsevol altra organització obrera, lluita per millorar la situació dels assalariats i del poble en general. I ho fa participant i impulsant la mobilització de la classe treballadora mitjançant els sindicats obrers i en el terreny polític mitjançant Izquierda Unida - EUiA - Ezker Batua Berdeak. En tant que organització marxista i revolucionària, el POR tracta de contribuir, en totes les ocasions i amb la paciència necessària, a que apareguin les condicions més favorables per a fer caure el capitalisme i crear una societat sense classes.

Preu 1 euro